

Mál nr. 324/2020**M og****V f.h. erlends váttryggingafélags vegna hópvátryggingar M****Ágreiningur um rétt til greiðslu bóta vegna óvinnufærni.****Gögn.**

Málskot, dags. 24. september, ásamt fylgiskjölum.

Bréf V, dags. 18. desember 2020.

Viðbótarathugasemdir M, dags. 29. desember 2020, ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur að umboðsaðili V hér á landi hafi gefið út tvö váttryggingarskírteini til handa M. Annars vegar sé um að ræða hópvátryggingu X, en M sé aðili að því félagi. Váttryggingartímabil sé frá 1. júlí 2018 til 30. júní 2019. Hins vegar sé um að ræða eigin váttryggingu M er taki til tímabundinnar örorku en gildistími hennar sé frá 3. september 2018 til 2. september 2019. Váttryggjandi sé V. Með tjönsskýrslu, dags. 7. ágúst 2019, gerði M bótakröfu á hendur V, þar sem hann hefði orðið óvinnufær hinn 27. júní 2019, og sæi ekki fram á að hefja störf að nýju. V hafi hafnað bótaskyldu á grundvelli þess að M hafi greinst með þann sjúkdóm sem leiddi til óvinnufærni fyrir gildistöku váttryggingarinnar.

M telur þá afstöðu ekki eiga við rök að styðjast þar sem lækni hafi lýst því yfir að þau einkenni sem leitt hafi til óvinnufærni M verði ekki tengd við fyrri einkenni. M hafi fyrst leitað til læknis vegna einkenna frá baki á árinu 2010, og hafi þá verið greindur með þursabit og fengið meðferð við því. M hafi þá verið greindur með brjós-klos í baki og verið til skoðunar hjá lækni vegna þess frá árinu 2014. Á árinu 2016 hafi svo orðið versnun með slæmum mjóbaksvörk sem leiddi í vinstri fótlegg. Á árinu 2019 hafi ástand M svo breyst mjög til hins verra og hafi hann verið óvinnufær síðan, en fram til þess hafi starfsgeta hans verið óskert. Að mati lækna sé mjög hæpið að tengja eldri einkenni M við missi starfsgetu árið 2019. V hafi hafnað kröfu M með þeim rökum einum að hann hafi verið til læknismeðferðar frá árinu 2014, án þess að skoða nánar um hvaða kvilla hafi þá verið að ræða eða hvort þeir tengist óvinnufærni hans, en full ástæða hafi verið til slíkrar skoðunar. Af yfirlýsingu læknis, dags. 24. janúar 2020, telur M sýnt að ástæður starfsgetumissis hans hafi fyrst komið fram á árinu 2019, því sé ekki um að ræða eldra ástand, og það sé V að sýna fram á annað. Á grundvelli framangreinds sé bótaskylda úr hóptryggingu því fyrir hendi.

Í bréfi sínu til nefndarinnar lýsir V þeirri afstöðu sinni að rekja megi veikindi M a.m.k. til ársins 2014 og styðji sjúkrasaga hans við þá afstöðu, sbr. læknisvottorð frá 5. febrúar 2020. Þá komi fram í tjönstilkynningu M að hann hafi áður þjáðst að sömu eða svipuðum einkennum en þau hafi farið versnandi. Þá komi fram í vottorði gigtarlæknis, dags. 21. ágúst 2019, að hann hafi fyrst haft M til meðferðar vegna núverandi sjúkdóms hinn 19. febrúar 2014. Hafi bótaskyldu því verið hafnað með vísan til skilmála, en byggt sé annars vegar á ákvæði sem kveði á um að váttryggingin taki ekki til sjúkdóma sem staðfestir eru eftir 65 ára afmæli váttryggðs, en M hafi náð þeim aldri vorið 2018. Hins vegar sé byggt á ákvæði sem kveði á um að váttryggingin taki ekki til óvinnufærni sem hlýst af undirliggjandi ástandi, en nánari skilgreining þess komi fram í ákvæðinu. Samkvæmt öllu framansögðu hafi veikindi M verið til staðar við töku umræddrar hóptryggingar á árinu 2018. Sé bótaskylda því ekki til staðar.

Í viðbótarathugasemdum sínum vísar M sérstaklega til þess að fyrirliggjandi sé tölvupóstur frá lækni sem telji hæpið að tengja einkenni M í júlí 2019 við eldra ástand hans. Veikindi M hafi komið upp á árinu 2019 og V hafi ekki með sýnt fram á annað með neinum afgerandi gögnum. Þá er því sérstaklega mótmælt að váttryggingin taki ekki til sjúkdóma sem greinist eftir 65 ára afmæli váttryggingartaka en það séu röksemdir sem ekki hafi fyrr komið fram í máli V. Hefði V átt að vekja sérstaka athygli M á því ef vikið hefði verið frá fyrra aldurshámarki en það hefði ekki verið gert. Þá hafi M þegar verið orðinn 65 ára þegar skilmálar váttryggingarinnar tóku gildi sumarið 2018. Hafi V þá, samkvæmt eigin málflutningi, selt honum váttryggingu sem útilokaði samkvæmt skilmálum sínum

bótaábyrgð vegna sjúkdóma. Slíkir viðskiptahættir gangi gegn ákvæðum samningalaga og verði M ekki bundinn af þeim.

Álit.

Meginágreiningur aðila snýr að því hvenær þau einkenni sem leiddu til óvinnufærni M hafi komið upp, þ.e. hvort veikindi hans hafi verið fyrir hendi þegar við töku váttrygginganna árið 2018, en samkvæmt skilmálum, sem eru á ensku, tekur váttryggingin ekki til andláts eða óvinnufærni sem leiðir af „any pre-existing condition“. Við skoðun á þessu verður í fyrsta lagi að líta til yfirlýsingar M sjálfs í tjónsskýrslu til umboðsaðila V en þar er spurt hvort váttryggjandi hafi áður haft sömu, eða svipuð, einkenni. Því svarar M svo „versnandi frá 2014 mjög versnandi frá júní 2019“ í annarri tjónstilkynningunni en „versnandi frá 2014“ í hinni. Í yfirlýsingu sérfræðilæknis í gigtarsjúkdómum, dags. 21. ágúst 2019, sem skráð er á eyðublað frá umboðsaðila V, og er á ensku, er m.a. spurt „On what date did you first attend the claimant for his/her current disability?“ Er því svarað til að það hafi verið 19. febrúar 2014. Af vottorði sama læknis, sem er dags. 1. október 2019 og er einnig á ensku, má einnig ráða að M eigi sögu um bakverki en að einkenni hans hafi versnað undanfarna mánuði. Þá liggja fyrir tveir tölvupóstar frá sama lækni til M og lögmanns hans. Í öðrum þeirra, dags. 22. janúar 2020, kemur m.a. fram að einkenni M hafi verið breytileg í gegnum tíðina en að mikil versnun hafi komið fram sumarið 2019. Þá kemur fram að viðkomandi læknir treysti sér ekki til að segja til um hvort þau einkenni tengist með beinum hætti ástandi M árið 2016. Í síðari tölvupóstinum, dags. 24. janúar 2020, bætir læknirinn því við að honum finnst hæpið að tengja einkenni M við ástand hans þremur árum fyrr, og það sé mun verra en þá, og engin lausn hafi fundist á verkjaástandi hans. Þá liggur fyrir vottorð heimilislæknis, dags. 5. febrúar 2020, þar sem m.a. kemur fram að M hafi fyrst leitað á heilsugæslu vegna bakverkja á árinu 2010. Honum hafi svo versnað mikið árið 2016 og hafi M „allar götur síðan verið með verki í baki, sem hafa versnað með reglulegu millibili.“

Með hliðsjón af öllu framansögðu er óhjákvæmilegt að líta svo á að einkenni þau sem leitt hafa til óvinnufærni M hafi verið til staðar við töku váttrygginganna, og hafi þegar gert vart við sig annað hvort á árinu 2014, eins og kemur fram í tjónstilkynningu M, eða á árinu 2016, þegar gögn málsins bera með sér að einkenni hans hafi versnað, en ekki verður annað ráðið en M hafi verið til meðferðar gigtarlæknis frá árinu 2014. Þannig verður ekki, án frekari gagna um núverandi ástand M og orsakir þess, talið að óvinnufærni hans verði rakin til nýrra einkenna sem séu af öðrum toga og orsök en fyrri einkenni, enda benda gögn málsins samkvæmt framansögðu ekki til þess, þó um versnun virðist vissulega hafa verið að ræða.

Þegar af þeirri ástæðu á M ekki rétt til bóta um umræddum váttryggingum hjá V og eru þá ekki efni til að taka önnur atriði ágreinings þessa til frekari skoðunar.

Niðurstaða.

M, á hvorki rétt til greiðslu bóta vegna óvinnufærni úr starfsverndartryggingu sinni, né hópvátryggingu X hjá V.

Reykjavík, 26. janúar 2021.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögfr.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.